

Leljina smrt.

voje očk, ki iskale nečesa
krog sebe so še prej, ko so umrla;
dvoje ročk, ko so v uri slovesa
oklenile se mojega grla;

dvoje solz, ki s koščenega lica
jih izbrisala moja je roka ...

Proč od mene, življenja resnica,
ki si vzela nocoj mi otroka!

Na Leljinem grobu.

Oko Te hrepenceče več ne vidi;
le misel plašna Te ljubeče boža,
in kličejo Te usta: Pridi, pridi! —
A Ti molčiš kot ovenela roža ...

Boleslav.

